

TIMO PARVELA

ELLA-
KLASSIKKO!

Ella

ja Pate

Ella
ja Pate

Teksti © Timo Parvela 1999, 2021

Kuvitus © Mervi Lindman 2021

Teoskokonaisuus © Tekijät ja Tammi 2021

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-04-3255-3

Painettu EU:ssa

TIMO PARVELA

Ella
ja Pate

Kuvittanut Mervi Lindman

TAMMI

HELSINKI

TOINEN LUOKKA

Minä olen Ella. Olen nyt toisella luokalla, niin kuin kaikki muutkin meidän luokkalaiset. Opettaja myös, ja Pate.

– Eikö tämä olekaan yliopisto? Pate kysyi ensimmäisenä päivänä opettajalta.

– Mitä hyötyä on käydä koko vuosi koulua, jos ei sitten pääsekään yliopistoon?

Pate tivasi vielä, mutta opettaja ei vastannut. Hän vain siirteli värikäitä helmiä edestakaisin nauhassa. Se on opettajan uusi harrastus. Koululääkäri oli sen määrännyt.

– Maksetaanko meille tänä vuonna jo palkkaa? kysyi Pate.

Meistä kaikista oli hurjan hauskaa, kun koulu alkoi ja me olimme taas yhdessä. Kaikille oli tapahtunut paljon uusia asioita kesän aikana.

Opettaja oli löytänyt kesällä mielenrauhan. Tai niin me luulimme, kunnes hänen uusi helminauhansa katkesi ruokalassa.

Tuukka oli kasvattanut kesällä viikset. Tai niin me luulimme, kunnes ne putosivat kesäkeittoon.

Samppa oli saanut kesällä tosi hienon salkun. Tai niin me luulimme, kunnes rehtori haki sen takaisin.

Hanna oli löytänyt kesällä oikean timantin. Tai niin me luulimme, kunnes se putosi lattialle ja hajosi.

Tiina oli tullut kesällä kuuroksi. Tai niin me luulimme, kunnes keittäjä kysyi, haluaako joku vielä toisen jäätelön.

Minä olin oppinut kesällä taikomaan esineitä näkymättömäksi. Tai niin muut luulivat, kunnes heidän jäätelönsä alkoivat sulaa minun taskusani.

Patesta oli tullut kesällä professori ja hän oli kasvanut metrin. Tai niin hän luuli, kunnes me selitimme, ettei uimakoulusta valmistu professoriksi ja että metri on eri asia kuin sentti.

Viimeisellä tunnilla meillä alkoi ihan uusi kouluaine. Kukaan ei oikein ymmärtänyt mistä siinä oli kysymys, mutta hurjan jännittävää se oli.

– Nyt panette silmät kiinni ja hengitätte oikein rauhallisesti, opettaja sanoi tunnin aluksi.

Kaikki panivat silmät kiinni paitsi opettaja, joka pujotteli parsinneulalla helmiä ruokatunnilla katkenneeseen nauhaan. Me näimme sen, koska kaikki tietysti kurkkivat.

– Sitten kuvittelette, että olette hiljaisessa metsässä, jossa tuuli humisee suurten puiden latvoissa, opettaja jatkoi.

Kaikki kuvittelivat. Kaikki kuvittelivat kuinka opettajan helmet kohta putoaisivat lattialle.

– Olette hyvin, hyvin syvällä metsässä. Te olette juurtuneet maahan. Te olette metsän suurin puu, sanoi opettaja.

Enää kaksi helmeä pujottamatta.

– Te nukutte syvää unta. On tyyntä ja rauhallista. Mikään ei liiku. Kukaan ei liiku ja kaikilla on silmät tiukasti kiinni, ja se joka nyt liikkuu saa jälki-istuntoa, kuiskasi opettaja.

Yksi helmi jäljellä. Se oli vihreä. Opettaja poimi helmen rasiasta peukalonsa ja etusormensa väliin. Me näimme kuinka opettajan kädet tärisivät. Meitä jännitti opettajan puolesta. Opettaja sai helmen neulansa kärkeen. Metsässä ei liikahtanut lehtikään. Ja sitten soi kello.

– Olkaa puu! huusi opettaja, joka oli tietysti pudottanut viimeisen helmen lattialle.

Ja me olimme. Me olimme kolmekymmentä sokeaa puuta, jotka kaikki halusivat auttaa opettajaa löytämään helmensä. Se oli aika vilkas metsä, jossa oli koko paljon törmäyksiä ja kaatuilua,

kun ottaa huomioon kuinka tyyntä ja rauhallista oikeastaan oli.

Samppa löysi helmen. Se oli meistä epäreilua. Hän kurkisteli. Eikä olisi sittenkään löytänyt sitä, ellei olisi astunut sen päälle. Samppa vei helmen puolikkaat opettajalle, joka kaikkien hämmästyksiksi hymyili.

– Jabaduu lapaduu! hihkaisi opettaja ja näytti meille nauhaa. Siinä olivat vihreää lukuun ottamatta kaikki muut helmet ja tiukka solmu päässä. Se oli meistä melkein yhtä hämmästyttävää kuin opettajan ilme, kun hän tanssiessaan katkaisi helminauhan ovenkahvaan. Me tietysti autoimme häntä ja keräsimme helmet takaisin rasiaan sen vihreän helmen puolikkaiden seuraksi. Opettaja vaikutti kovasti ilahtuneelta siitä, että hänellä olisi jotain puuhaa seuraavaksikin päiväksi.

Se oli kaikkien mielestä opettavainen tunti. Minä luulen, että uuden oppiaineen nimi on harminpaikka.

KILPAILUKUTSU

Opettaja pyöritteli käsissään helminauhaa. Hän oli korjannut sen ensimmäisellä tunnilla sillä aikaa, kun me etsimme hänen lompakkoaan pihalta. Hassua, että opettaja luuli kadottaneensa lompakon, vaikka se oli koko ajan hänen pöydällä.

Opettajan pöydällä oli myös kirje.

– Minä luulen, että opettajaa kiristetään taas, kuiskasi Hanna.

– Minä taas luulen, että opettaja on rakastunut, kuiskasi Tiina.

– Pöhhö. Ei opettaja voi olla rakastunut, sillä opettaja on naimisissa, minä korjasin. Tiinalle pitää joskus selittää kaikki.

Me emme ehtineet arvailla enempää kirjeen sisältöä, koska opettaja avasi sen ja luki sen meille:

– Arvoisat koululaiset! Kaupunkimme järjestää taito-olympialaiset, joihin teidänkin koulunne on kutsuttu. Jokainen koulu valitsee kaksi oppilasta, jotka edustavat kouluaan ja puolustavat sen kunniaa kilpailuissa. Kilpailut pidetään kahden viikon kuluttua.

Opettaja taittoi kirjeen takaisin kuoreensa ja huokaisi. Hän siirsi kaksi punaista ja yhden valkoisen helmen nauhassa eteenpäin.

– Onko vapaaehtoisia koulun karsintoihin? opettaja kysyi.

Me kaikki tietysti olimme, paitsi Pate, joka

oli mennyt lakkoon kuultuaan, ettei toisellakaan luokalla makseta palkkaa.

– Täytyy arpoa, sanoi opettaja. Opettaja kirjoitti meidän kaikkien nimet pienille lapuille. Laput pistettiin sitten rasiaan, jossa opettaja säilytti irtohelmiä silloin, kun ne eivät olleet nauhassa niin kuin nyt. Samppa sai toimia onnetta-rena.

Samppa nipisti silmänsä kiinni ja nosti kaksi lappua rasiasta.

– Tuukka, luki opettaja ensimmäisestä.

– Minä tiesin, sanoi Tuukka.

– Pate, luki opettaja toisesta.

– Minä tiesin, sanoi

Pate synkästi, ja opettaja siirsi

viisi helmeä helminauhassa.

Tuukka tuuletti käsillään.

Pate mökötti.

– Ei mutta, keksi opettaja äkkiä, – nythän minä muistan-kin. Kutsukirjeessä luki, että

pitää olla tyttö ja poika.

Kukaan ei muistanut, että kirjeessä olisi luke-
nut niin, mutta opettaja oli siitä aivan varma.
Harmi, että asiaa ei voinut millään enää tarkis-
taa, sillä kirje oli kaikkien hämmästykseksi sala-
peräisesti kadonnut. Joka tapauksessa järjestet-
tiin uusi arvonta. Tällä kertaa opettaja toimi itse
onnettarena.

Opettaja hämmensi lappuja
kauan ennen kuin nosti niistä
kaksi.

– Tiina, hän luki ensimmäisestä
lapusta.

Sitten opettaja katsoi toista lappua,

hän katsoi meitä ja sitten hän
katsoi Patea, joka yhä murjotti
pulpetissaan.

– Noiduttua, sanoi opet-
taja.

– Tyttöjen kanssa minä en
ainakaan ala, mutisi puolestaan
Pate.

Tällä kertaa opettajan täytyi siirtää
kahdeksan helmeä nauhassa.

– Kuulkaa, sanoi opettaja lopulta. – Tämä ei
ole nyt sittenkään oikein. Emmehän me voi arpoa
osanottajia kilpailuun, jossa mitataan taitoja. Se
ei olisi ollenkaan reilua.

Sen sanottuaan opettaja meidän kaikkien hämmästykseksi katkaisi helminauhansa. Ja vielä ihan tarkoituksella.

– Jokainen yrittää vuorollaan osua paperikoriin, sanoi opettaja jakaessaan meille helmiä. Minä sain punaisen. Samppa sai keltaisen ja rupesi itkemään, koska olisi halunnut sinisen. Samppa itkee melkein aina.

Me heitimme helmiä vuoroitellen. Se oli hauskaa. Tuukka osui lamppuun.

Tiina osui tauluun.

Samppa ei osunut mihinkään, sillä hän oli suutuksessaan nielaissut oman helmensä ja rupesi sitten itkemään, koska ei saanut heit-

tää. Hanna osui opettajaa otsaan. Minä osuin kattoon, josta helmi kimposi lavuaariin, joka oli aivan paperikorin yläpuolella. Muut osuivat kuka minnekin, ja koko luokka oli äkkiä täynnä pomppivia ja rapi-

sevia värikkäitä helmiä.

Viimeisenä oli vuorossa Pate.

– Onko pakko heittää?

Pate kysyi.

– Ei missään nimessä, sanoi opettaja.

– Hyvä, sanoi Pate ja antoi luunapin pulpetillaan olevalle mustalle helmelle. Meistä kukaan ei häm-

mästynyt, kun se lensi suoraan roskakoriin.

– Tämän täytyy olla kirous, sanoi opettaja.

Me kaikki hämmästyimme, kun opettaja lähetti meidät taas etsimään lompakkoaan pihalta, vaikka me kaikki näimme, että lompakko oli edelleen hänen pöydällään. Kyllä opettaja oli hajamielinen. Hänellä oli selvästi kilpailupaineita.

Ella ja kaverit aloittavat toisen luokan ja kaikki ovat innoissaan – paitsi Pate, joka luuli että ekan luokan jälkeen alkaa yliopisto. Lakkoon hän menee kuultuaan, ettei tokallakaan luokalla vielä makseta palkkaa.

Lukuvuoden alussa valitaan kaksi oppilasta koulujen välisiin taito-olympialaisiin. Ellasta tulee koulun toinen edustaja, mutta yllättäen kilpailemaan lähtee myös Pate. Häntä kiinnostaa mahdollinen miljoonapalkinto, kun taas Ellaa kiinnostaa ennen kaikkea Pate.

– Luuletko sen palkinnon olevan enemmän vai vähemmän kuin miljoona? Pate kuiskasi minulle.

– Tahdon, minä vastasin.

Alun perin vuonna 1999 ilmestyneen klassikko-Ellan on kuvittanut Mervi Lindman. Ellan ja kavereitten kanssa vietetään riemukkaita lukuhetkiä jo yli kolmellakymmenellä kielellä.

ISBN 978-952-04-3255-3

L84.2 • www.tammi.fi • www.ellakirjat.fi
Kannen kuvat: Mervi Lindman